

Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee arvamus teemal „Ettepanek: Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrus, millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku või kodakondsuseta isiku esitatud rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise eest”

KOM(2008) 820 lõplik – 2008/0243 (COD)
(2009/C 317/22)

Raportöör: **An LE NOUAIL MARLIÈRE**

1. aprillil 2009 otsustas nõukogu vastavalt EÜ asutamislepingu artiklile 262 konsulteerida Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomiteega järgmises küsimuses:

Ettepanek: Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrus, millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku või kodakondsuseta isiku esitatud rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise eest (uuesti sõnastatud)

KOM(2008) 820 lõplik – 2008/0243 (COD).

Asjaomase töö ettevalmistamise eest vastutav tööhõive, sotsiaalküsimuste ja kodakondsuse sektsioon võttis arvamuse vastu 25. juunil 2009. Raportöör oli An Le Nouail Marlière.

Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee võttis täiskogu 455. istungjärgul 15.–16. juulil 2009 (16. juuli 2009 istungil) vastu järgmise arvamuse. Poolt hääletas 154, vastu hääletas 6, erapooletuks jäi 7.

1. Kokkuvõte

1.1. Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee avaldab poolehoidu komisjoni püüdele arendada Dublin II määrust, et suureneks süsteemi tõhusus, menetlusi kohaldatakse korralikult, kõigi rahvusvahelist kaitset vajavate isikute õigused tagatakse ning vastatakse mõningate liikmesriikide probleemidele, kellel ei ole piisavat vastutuvõimsust ja kes ei suuda seega tagada vajalikku kaitsetaset.

1.2. Komitee kiidab heaks ja toetab tahet tagada tegelik juurdepääs varjupaiga taotlemise menetlusele ja kõigi vastutavate liikmesriikide kohutuse viia läbi kõigi neile üleantud varjupaiga- taotlejate kaitse vajaduse täielik hindamine.

1.3. Komitee võtab teadmiseks komisjoni ettepanekus tehtud edusammud kõrgendatud tasemega kaitse tagamiseks, eelkõige varjupaigataotlejate parema teavitamise kaudu nende taotluse läbivaatamise hetkeseisu kohta. Jäävad siiski mõningad kahtlused, mis on seotud keelelise aspekti ja keelega, milles taotluse või ülevõtmise hetkeseisu kohta teavet jagatakse. Ja tõesti, arvestades, et teabel on ametliku teadaande väärtus ja see sisaldab teavet vaidlustamisõiguse ja tähtaegade kohta, tuleks rahvusvahelise kaitse taotlejat teavitada alati tema emakeeles või keeles, mida ta kinnitab end mõistvat, isegi kui see tähendab vandetõlgi või ametlikult kinnitatud tõlke ja kohtu poolt automaatselt määratud või taotleja valitud kaitsja kasutamist.

1.4. Rahvusvahelise kaitse taotlejail peaks olema õigus tasuta automaatsele kaitsjale ja õigusabile.

1.5. Komitee hindab humanitaarklauslite laiendamist kaalutlusõigust käsitlevateks säteteks, aga soovib rakendusraamistiku täpsustamist, et kaalutlusõigust käsitlevad sätted ja suveräänsusklausel ei pöörduks varjupaigataotlejate kaitse ja huvide vastu.

1.6. Komitee rõhutab vajadust uurida alati iga taotleja olukorda individuaalselt, sh selles etapis, kus määratakse täieulatusliku uuringu läbiviimise eest vastutav liikmesriik, ja kaaluda täiendavat kaitset ainult siis, kui (pagulase) staatuse andmiseks vajalikud konventsioonid ettenähtud tingimused ei ole täidetud.

1.7. Kordab oma soovist liikmesriikidele ja Euroopa Liidule mitte kasutada (eelkõige taotluse läbivaatamise eest vastutava riigi määramise etapis) nn kindlate kolmandate riikide nimekirju, kuniks ei ole loodud liikmesriikide ühist nimekirja, mis esitatakse inimõiguste valdkonnas tegutsevatele valitsusvälistele organisatsioonidele, Euroopa Parlamendile ja liikmesriikide parlamentidele.

1.8. Komitee avaldab kahetsust, et **varjupaigataotlejate kinnipidamist** ei peeta taunitavaks, v.a. juhul, kui see toimub kohtu käsul.

1.9. Komitee soovib vastavalt Euroopa Inimõiguste Kohtu kohtupraktikale, et otsuste vaidlustamised peataksid süstemaatilisel sunniviisilise tagasisaatmise või nn vabatahtliku tagasipöördumise.

1.10. Komitee soovib väärtustada inimõiguste valdkonnas tegevate valitsusväliste organisatsioonide kogemust, jättes neile juurdepääsu rahvusvahelist kaitset taotlejatele, varjupaigataotlejatele võimaluse saada abi ja liikmesriikidele võimaluse kasutada nende organisatsioonide pädevust, et võimaluse korral osaleda kaitse taotluste läbivaatamise eest vastutavatele ametnikele mõeldud koolitusprogrammides, sh vastutava liikmesriigi määramise otsustavas etapis, ning võtta arvesse kohalikku mõõdet, mis võimaldaks kohalikel ja piirkondlikel omavalitsustel saada abi ja toetust pädevatelt valitsusvälistelt organisatsioonidelt.

1.11. Komitee soovib liikmesriikidel tegutseda hoogsamalt inimkaubandusega tegelevate kurjategijate vastu ning ratifitseerida kuritegevuse vastase võitluse rahvusvahelised dokumendid (sh Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni kaks täiendavat protokollit rahvusvahelise organiseeritud kuritegevuse vastu) ja jätta oma kindlate kolmandate riikide nimekirjast välja riigid, kes ei ole nimetatud dokumente ja pagulaste kaitset käsitlevat Genfi konventsiooni ratifitseerinud. Tagada tuleb ka inimkaubanduse ohvrite kaitse ja nad süüdistustest vabastada. Kui nad varjupaika ja kaitset taotlevad, tuleb paremini arvesse võtta nende õigust rahvusvahelisele kaitsele, ning seda kohe, kui riigivõimu esindajad olukorrast teadlikuks saavad, ja tagada ametnike vastav koolitus.

1.12. Konfidentsiaalsus ja isikuandmete käsitlemine

— Komitee tervitab ettepanekut kindlustada andmete kõrgem turvalisus EURODACis (KOM(2008) 825-3), sh iga liikmesriigi kohustus koostada andmete füüsiliseks kaitsmiseks mõeldud turvakava, et keelata loata isikute juurdepääs ja ära hoida muuhulgas andmete loata kasutamist, lugemist, kopeerimist või sisestamist ⁽¹⁾. Varjupaigataotlejate eriline tundlikkus nende ohtude osas, mis võivad tuleneda andmete avalikuks saamisest, nõuab konfidentsiaalsuse ja turvalisuse kõrget taset.

— Komitee toetab ka teisi sätteid, mille eesmärk on andmete kustutamise tõhusam haldamine, sest see tagab tundliku teabe jäämise andmebaasidesse vaid nii kauaks kui vaja, eelkõige kuni elamisloa väljastamiseni või isiku lahkumiseni liikmesriikidest.

1.13. ELi naabritest kolmandate riikide pagulaste kaitse

Komitee julgustab ELi mitte delegerima varjupaigataotlejate juhtumite individuaalset käsitlemist ja uurimist riikidele, kes ei ole ratifitseerinud pagulaste kaitse rahvusvahelist konventsiooni ⁽²⁾ või selle täiendavat protokollit ⁽³⁾.

2. Sissejuhatus ja komisjoni teatise kokkuvõte

2.1. Euroopa ühine varjupaigasüsteem on arenenud kahes erinevas etapis. Esimene etapp algas **Tampere toimunud Euroopa Ülemkogul** (1999) pärast Amsterdami lepingu jõustumist,

mis andis sisserände- ja varjupaigapoliitikale ühenduse mõõtme. Esimene etapp lõppes 2005. aastal.

2.2. See **esimene etapp** võimaldas töötada välja varjupaigaõigust käsitleva direktiivi ja panna alus teatavale koostööle liikmesriikide vahel.

2.3. Euroopa ühise varjupaigasüsteemi ülesehitamise **teine etapp** algas **Haagi programmiga** (kiideti heaks 2004. aasta novembris), milles kehtestati nõudmine saavutada aastaks 2010 Euroopa ühise varjupaigasüsteemi peaeesmärgid nende instrumentide ja meetmete rakendamise teel, mille eesmärk on kaitset käsitlevate kaitsenormide parem ühtlustamine ja tõhustamine Euroopa ühise varjupaigasüsteemi raames.

2.4. Enne uute algatuste vastu võtmist töötas komisjon 2007. aastal välja erinevatele Euroopa institutsioonidele, liikmesriikidele ja kodanikuühiskonnale ⁽⁴⁾ esitatud **roheline raamatu**, ⁽⁵⁾ mille alusel võttis komisjon seejärel vastu varjupaigaalase tegevuskava. Seal on loetletud meetmed, mida komisjon kavatses vastu võtta Euroopa ühise varjupaigasüsteemi teise etapi elluviimiseks.

2.5. Nõukogu 18. veebruari 2003. aasta määruse (EÜ) nr 343/2003 kohta, millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku esitatud varjupaigataotluse läbivaatamise eest (edaspidi „Dublini määrus“ ⁽⁶⁾), esitas komisjon ümbersõnastamise ettepaneku, mille kohta koostas komitee oma arvamuse ⁽⁷⁾.

2.6. Ümbersõnastamise peamine eesmärk on suurendada süsteemi tõhusust ja tagada nende isikute kõrgem kaitse, kes jäävad Dublini menetluse kohaldamisalasse, mille põhieesmärk on määrata liikmesriik, kes vastutab varjupaiga- või täiendava kaitse, rahvusvahelise kaitse (Genfi konventsiooni (1965), New Yorki protokollit (1967) ja nõukogu 27. jaanuari 2003. aasta varjupaigataotlejate vastuvõtu käsitleva direktiivi 2003/9/EÜ ning nõukogu 29. aprilli 2004. aasta rahvusvahelist kaitset vajava isiku staatust käsitleva direktiivi mõistes) taotluse individuaalse läbivaatamise eest. Samal ajal on ettepaneku eesmärk aidata kaasa liikmesriikide vastuvõtukeskuste erakorralise koormuse vähendamisele.

⁽⁴⁾ Selle kohta avaldas komitee 12. märtsil 2008 arvamuse teemal: „Roheline raamat Euroopa ühise varjupaigasüsteemi kohta“, raportöör An Le Nouail Marlière (ELT C 204, 9.8.2008).

⁽⁵⁾ KOM(2007) 301 lõplik, 6. juuni 2007.

⁽⁶⁾ Vt nõukogu 18. veebruari 2003. aasta määrus (EÜ) nr 343/2003, millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku esitatud varjupaigataotluse läbivaatamise eest (ELT L 50, 25.2.2003, lk 1).

⁽⁷⁾ Vt Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee 20. märtsi 2002. aasta arvamuse teemal „Ettepanek: nõukogu määrus, millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku esitatud varjupaigataotluse läbivaatamise eest“ (raportöör Sukhdev Sharma) (EÜT C 125, 27.5.2002).

⁽¹⁾ Vt artiklit 19 (KOM (2008) 825/3).

⁽²⁾ Genf, 1951.

⁽³⁾ New York, 1967.

2.7. Ettepanekus säilitatakse kehtiva Dublini määruse aluspõhimõtted, nimelt see, et rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise eest vastutab eelkõige liikmesriik, kelle roll taotleja sisenemisel liikmesriikide territooriumile ja seal viibimisel oli kõige suurem, välja arvatud erandite puhul, mille eesmärk on kaitsta perekonna ühtsust.

2.8. Lisaks säilitatakse ettepanekus liikmesriikide kohustused üksteise suhtes ning sätted, millega reguleeritakse liikmesriikide kohustusi Dublini menetluse kohaldamisalasse kuuluvate varjupaigataotlejate suhtes niivõrd, kuivõrd nimetatud sätted mõjutavad liikmesriikide vahelise menetluse kulgu või on vajalikud selleks, et tagada kooskõla muude varjupaigalaaste õigusaktidega. Parandades kehtivaid menetluslikke tagatise kaitse kõrgemaks tasemeks, on uute sätete ainus eesmärk arvestada senisest paremini Dublini menetluse kohaldamisalasse kuuluvate isikute erivajadusi, vältides lünki nende kaitses.

Et olla kooskõlas rahvusvahelist kaitset vajava isiku staatust käsitleva direktiiviga 2004/83/EÜ, laiendatakse kõnealuse ümbersõnastamise ettepanekuga määruse kohaldamisala täiendava kaitse taotlejatele (ja sellest kasusaajatele) – algses määruses (EÜ) nr 343/2003 käsitleti ainult varjupaigataotlejaid. Samuti parandatakse ettepanekuga mõningaid sätteid, et tagada iga liikmesriigi vastutuse määramise menetluse ja süsteemi tõrgeteta toimimine, tugevdades rahvusvahelise kaitse taotlejate õigustagatise ning võimaldades neil paremini oma õigusi kaitsta.

Oluline rõhk tuleb asetada meetmetele, mille eesmärk on säilitada perekonna ühtsus, kaitsta saatjata alaealisi ja „teisi haavatavaid rühmi”.

Selleks, et hoida ära teatavate piiratud vastuvõtuvõimega liikmesriikide erakorralise koormuse suurenemist Dublini süsteemi kohaste üleandmistele tulemusel, lisatakse määrukses ka uus menetlus, mis võimaldab sellised üleandmised peatada.

3. Üldised märkused

3.1. Kõnealuses ettepanekus kirjeldatud mitmed varjupaigataotlemise valdkonna tegevuskava raames avaldatud Euroopa ühise varjupaigasüsteemi⁽⁸⁾ loomise meetmed on osa ühtlustamisraamistikust, mida komitee toetab, ja nendes võetakse arvesse tulevast Euroopa ühist varjupaigasüsteemi käsitleva rohelise raamatu teemal peetud konsulteerimiste käigus ilmnenud lünki. Siiski tuleb märkida, et kahtluse alla ei seata põhimõtet, mille alusel lasub varjupaigataotleja sisenemisel või viibimisel peamist rolli mänginud liikmesriigil vastutus varjupaigataotlus läbi vaadata, v.a erandid. Komisjon ise teeb ettepaneku teha olulisemaid muudatusi, aga ei täpsusta ajakava (mõjuhinnangu kokkuvõtte SEC(2008)

⁽⁸⁾ EURODACi viidud muudatuste osas (KOM(2008) 825) komiteega konsulteeritud ei ole. Nõukogu 11. detsembri 2000. aasta määrus (EÜ) 2725/2000 täiendab otseselt Dublini määrust.

2962/2963-2, peatükk „Järelevalve ja hindamine”, kolmas lõik), ja soovib, et vastutus määrataks taotluse esitamise koha järgi (KOM(2008) 820, seletuskirja punkt 2 „Konsulteerimine huvitatud isikutega”, kolmas lõik).

3.2. Komitee märgib, et komisjoni seisukoht näib sarnanevat enamike liikmesriikide kaitsava seisukohaga, aga meenutab, et komitee on alates 2001. aastast olnud tugevalt selle poolt, et varjupaigataotleja saaks valida riiki, kellele ta oma taotluse esitab, võttes arvesse kultuurilisi ja sotsiaalseid kaalutlusi, mis on kiire integratsiooni puhul määravad⁽⁹⁾. Komitee märgib Euroopa ühise varjupaigasüsteemi tulevikuga⁽¹⁰⁾ seoses, et tema seisukohta toetavad ka arvukad kodanikuühiskonna organisatsioonid ja isegi ÜRO pagulaste ülemvolinik.

3.3. Kuigi komitee seab selle põhimõtte kahtluse alla, kiidab ta heaks asjaolu, et kavandatakse uus menetlus Dublini menetluse alusel üleviimiste peatamiseks vastutavasse liikmesriiki, kellel on täiendav surve.

3.4. Komitee märgib, et kõnealused meetmed tagavad varjupaigataotlejate põhiõigustest kinnipidamisel paremad õigus- ja menetlustagatised.

3.5. Komitee avaldab kahetsust, et **varjupaigataotlejate kinnipidamist** ei peeta taunivaks, v.a kui on kohtulikult tõendatud, et varjupaigataotlejal on pettuse või kuritegevusega seotud kavatsused. Kinnipidamine on lubatud vaid nn erandjuhtudel, aga selliste kriteeriumite alusel, mis jätavad asjaomastele liikmesriikidele liiga suure tegutsemisvabaduse ja kohustavad taotlejate kaitsjaid läbi- ja palju aeganõudvaid menetlusi.

3.6. Komitee kiidab heaks igasuguse otsuse, eelkõige üleandmiseni viivate otsuste, vaidlustamise põhimõtte juurutamise. Komitee on seisukohal, et otsuse vaidlustamisel peab olema **peatav** mõju, et tagada taotlejatele täielikul määral õigustagatis vastavalt Euroopa Inimõiguste Kohtu kohtupraktikale.

⁽⁹⁾ Vt eelkõige

— Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee 20. märtsi 2002. aasta arvamuse teemal „Ettepanek: nõukogu määrus, millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku esitatud varjupaigataotluse läbivaatamise eest [Dublin II]” (KOM(2001) 447 lõplik), raportöör Sukhdev Sharma (EÜT C 125, 27.5.2002, lk 28-31).

— Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee 12. märtsi 2008. aasta arvamuse teemal „Roheline raamat Euroopa ühise varjupaigasüsteemi kohta” (KOM(2007) 301 lõplik), raportöör An Le Nouail Marlière (ELT C 204, 9.8.2008, lk 77-84).

⁽¹⁰⁾ Roheline raamat Euroopa ühise varjupaigasüsteemi tuleviku kohta, KOM(2007) 301.

4. Konkreetsete märkused

4.1. Põhjendused

4.1.1. Perekonna ühtsuse kohta (12): ühe pere liikmete varjupaigataotleste koos menetlemise eesmärk ei peaks olema ainult pereliikmete üksteisest lahutamisest hoidumine, vaid sellega tuleks ka tagada rahvusvahelist kaitset otsivate isikute perekondade taasühinemine, sealjuures iga taotleja, eelkõige naiste individuaalseid õigusi tunnustades.

4.1.2. Komitee toetab tugevalt ettepanekut, et kõigil liikmesriikidel peaks olema võimalus teha vastutuskriteeriumidest erandeid, eelkõige humanitaarsetel põhjustel (14).

4.1.3. Õigus vaidlustada üleandmine vastutavale liikmesriigile (16, 17) peab olema peatava iseloomuga, et ta ei satuks oma eesmärgiga vastuollu (11).

4.1.4. Kooskõlas Genfi konventsiooniga võib varjupaigataotlejate kinnipidamist kohaldada (18) vaid erandjuhtudel. Vastupidiselt pakutud dokumendile ei ole neid erandjuhtusid siinkohal täpselt määratletud. Komitee hinnangul peaks varjupaigataotlejate kinnipidamist kohaldama ainult juhul, kui taotleja esitab taotluse siis, kui talle on juba teatatud väljasaatmisotsusest.

4.2. Teema ja mõisted (peatükk I, artiklid 1 ja 2)

4.2.1. Komitee kahtleb vajaduses lisada mõistete hulka termin „põgenemisoht“ (artikli 2 lõige 1), kuna seda kontseptsiooni kasutatakse määruse ümbersõnastuses hiljem termini „kinnipidamine“ selgitamisel. Igal juhul tuleb piirata õigusaktiga kehtestatud objektiiivsetele kriteeriumidele tuginevaid põhjusi, mis viitavad üleandmisotsusega seotud isiku võimalikule põgenemisohtule, täpsustades, et need põhjused peab kinnitama pädev kohtuinstants, pidades kinni õigusest kaitsele kooskõlas inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooniga.

4.3. Üldpõhimõtted ja tagatised (peatükk II, artiklid 3 kuni 6)

Õigus saada teavet

4.3.1. Varjupaigataotlejat tuleb teavitada tema õigusest vaidlustada üleandmisotsus ja võimaldada juurdepääs teabele selle teostamiseks vajalike vahendite kohta, mitte lihtsalt teavitada võimalusest seda teha (artikli 4 lõike 1 punkt e).

(11) Otsus Gebremedhin vs Prantsusmaa, Euroopa Inimõiguste Kohtu 26. aprill 2007. aasta otsus: Euroopa Ülemkogu põhivabaduste ja inimõiguste kaitse konventsiooni (1950) artiklid 3 ja 13, piinamise või halva kohtlemise tagajärjel põhjustatud pöördumatu kahju, peatava mõjuga õiguskaitsevahend. Lõiked 66 ja 67: <http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=816069&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>.

4.3.2. Komitee on seisukohal, et lausega „taotlejale antakse teavet keeles, mille mõistmist temalt põhjendatult eeldatakse“ antakse riigivõimu esindajale otsustusõigus, tagamata, et tal on selleks piisav keeleline pädevus (artikli 4 lõige 2). Komitee soovib, et täpsustataks, et teavet tuleb anda keeles, mida taotleja tunnistab end mõistvat.

Alaealiste suhtes kehtivad tagatised

4.3.3. Kuna lapse huvid peavad olema kõigi menetluste puhul esmatahtsad (artikli 6 lõige 1), tuleks selgesõnaliselt täpsustada, et see on kooskõlas laste õiguste konventsiooni artikli 3 lõikega 1, et muuta see põhimõtte kohtutes õiguslikult muutmatuks.

Ülalpeetavad sugulased (artikli 11 lõige 1)

4.3.4. Teksti ühtsuse huvides tuleks asendada väljend „varjupaigataotleja“ väljendiga „rahvusvahelise kaitse taotleja“.

4.3.5. Nõue, et taotleja soov peab olema väljendatud kirjalikult, võib piirata tema eneseväljendamise võimalusi ning läheb seega dokumendi mõttega vastuollu. Õigem oleks täpsustada: taotlus võib olla koostatud ükskõik millises salvestatavas vormis (kirjalik, vestlus, küsimustik).

Kaalutusõigust käsitlevad sätted (peatükk IV, artikkel 17)

4.3.6. Komitee kiidab heaks, et „palve tagasilükkamise otsuses esitatakse [vastuvõtmispalve saanud riigi] otsuse aluseks olevad põhjused“ (artikli 17 lõike 2 kolmas lõik). Komitee arvates tuleks ka täpsustada, et „juhul, kui ei vastata kahe kuu jooksul, muutub palve saanud riik taotluse läbivaatamise eest vastutavaks“.

Vastuvõtmise ja tagasivõtmise menetlus (peatükk VI, artiklid 20 kuni 31)

4.3.7. Komitee ergutab liikmesriike koostama võimalikult kiiresti tagasivõtmispalve (artikli 23 lõige 2) ja pidama alati kinni komisjoni kehtestatud tähtajast (EURODACi puhul kaks kuud, muudel juhtudel kolm).

4.3.8. Kuna tahetakse anda taotlejale võimalikult palju teavet, millest ta ka aru saab, siis ei saa piirduda teatisega „keeles, mille mõistmist temalt põhjendatult eeldatakse“ (artikli 25 lõige 1). Artikli 4 lõikega 2 samadel tingimustel soovib komitee, et täpsustataks, et teatis tuleb esitada keeles, mida taotleja tunnistab end mõistvat.

Nagu juba kirjeldatud üleval (põhjendused 16 ja 17), tuleb täpsustada, et vaidlustamisel on peatav mõju (artikli 25 lõige 2 ja artikli 26 lõige 1):

4.3.9. Komitee jaoks näib vastuoluline edendada üleandmisotsusega seotud taotleja (peatava) mõjuga **vaidlustamisõigust** ja samal ajal sätestada, et asjaomane inimene ei pruugi omada õigust jääda territooriumile kuniks tema vaidlustamine või läbivaatamistaotlus on vastuse saanud (**artikli 26 lõige 3 ja artikli 26 lõige 4**).

4.3.10. Et toetada Genfi konventsiooni põhimõtet, mille kohaselt ei tohi ükski liikmesriik kohaldada **kinnipidamist** isiku suhtes vaid selle alusel, et ta on esitanud rahvusvahelise kaitse taotluse (**artikli 27 lõige 1**), teeb komitee ettepaneku, et **artikli 27 lõige 3 paigutatakse enne artikli 27 lõiget 2**, tõstes nii esile kinnipidamise alternatiivseid lahendusi.

4.3.11. Komitee kiidab heaks, et selgesõnaliselt on väljendatud asjaolu, et kinnipidamist võib vajadusel kohaldada ainult **saatjaga** alaealiste suhtes (**artikli 27 lõige 10**).

Brüssel, 16. juuli 2009

Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee
president
Mario SEPI
